

малки дупчици за очи ти; съшто така ръцѣ тѣ и нозѣ тѣ покривали съ желѣзна ризница; освѣнъ това употрѣблявали и щитѣ. Така, рицарь тѣ отъ глава та до крака та билъ облѣченъ въ желѣзо и лесно не можалъ да се удари; за това срѣднѣвѣковни ти боеве уобшто не ставали съ голѣмо кръвопролитие (съ исключение на пѣшацити, които не били добрѣ обрѣжени). Нѣ съборений рицарь отъ конь тѣ не можалъ вече да се мърда сърдчено въ желѣзна та си дрѣха. Конь тѣ на рицарь тѣ съшто така се покривалъ съ желѣзна ризница. Обикновенно конь тѣ, на който рицарь тѣ се биялъ, билъ много едръ, и него го водили: рицарь тѣ го въсѣдалъ само кога да се бие, а инакъ той яздилъ другъ по-лекъ конь. Обично то оръжие на рицарь тѣ било: мечъ отъ двѣ ти страни остръ съ кръстата дрѣжка и дълго копие. Слѣдъ рицарь тѣ всякогашъ ходилъ оръженосецъ тѣ му и нѣколко свои обрѣжени люде, (та се пзисквало нѣ по-малко отъ петъ, шесть души, за да се състави пълна рицарска стража). Единъ отъ най-свештени ти обичаи на рицарство то билъ почетъ та камъ женский полъ. Обикновенно рицарь тѣ си избиралъ »жена по срѣдце то си«; зималъ отъ нея нѣшто какво да е, за да си се помнятъ, за примѣръ, прѣстень, а най-много промѣкъ прѣзъ рамо то, и за нейна честь извършвалъ нѣкои подвиги отъ юначество. Повече то отъ феодални ти рицари били люде прости, които не знаели ни да четъ тѣ, ни да пишатъ, и злѣ вардили обрѣчане то си за правдина и великодушие. Нѣ тии направили голѣма услуга съ почитане то си камъ женский полъ: отъ онова врѣме зело да се распространява между европейски ти народи сладкодумно то и любезно то обнасяние съ жени ти. Съшто така рицаре ти гледали да се пазятъ здраво отъ лично докачане; за докачане на честь та имъ (съ клевета, хокане, удряне и др.) тии извиквали докачителъ тѣ на едноборство, което тогава се имало за Божий съдъ. Тия едно-